

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2201/2024
24.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Секулић адвокат из ..., против тужене Основне школе „Здравко Гложански“ из Бечеја, чији је пуномоћник Александра Марков Ивошевић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 626/24 од 18.04.2024. године, у седници већа одржаној 24.04.2025. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 626/24 од 18.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 626/24 од 18.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју П1 109/2021 од 12.03.2024. године, у првом ставу изреке, одбијен је примарни тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.07.2018. до 31.07.2021. године, исплати 428.205,24 динара са законском затезном каматом од 21.11.2023. године до исплате и на име обрачунате законске затезне камате до 20.11.2023. године 168.298,10 динара, као и захтев за накнаду трошкова поступка. У другом ставу изреке одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој, на име мање исплаћене минималне зараде за период од 01.07.2018. до 31.07.2021. године, исплати 197.077,67 динара са законском затезном каматом од 08.02.2023. године до исплате, као и на име обрачунате законске затезне камате до 07.02.2023. године 57.515,58 динара, као и захтев за накнаду трошкова поступка. У трећем ставу изреке обавезана је тужилца да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 148.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 626/24 од 18.04.2024. године, у првом ставу изреке делимично је преиначена првостепена пресуда тако што је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка преко износа од 108.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У другом ставу изреке

је у преосталом делу одбијена жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда. У трећем ставу изреке одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка. У четвртом ставу изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиле у овом спору није дозвољена.

Поднетом тужбом тражена је исплата накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од од 01.07.2018. до 31.07.2021. године, када је тужили исплаћивана плата у висини минималне зараде. О тужбеном захтеву у овом спору одлучено је применом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, којим је прописано да коефицијент плате запосленог садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као посебног закона који искључује примену одредбе члана 118. Закона о раду. На односу ових закона заснован је и закључак о накнади трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у јавним службама који је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године у вршењу надлежности из члана 31. раније важећег Закона о уређењу судова. Побийана другостепена пресуда не одступа од правног става израженог у наведеном закључку, због чега не постоји потреба да се о тужилиној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе или ради новог тумачења права.

Посебном ревизијом се побија утврђено чињенично стање – да је тужили исплаћена зарада у висини минималне зараде и указује да је погрешно оцењен налаз и мишљење вештака у којем је вештак навео да јој није исплаћена у тој висини, што нису разлози за ревизију.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате у овом спору поднета је 31.08.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде износи 596.593,34 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић